

TANDORI DEZSŐ

Motyó

Utópont, előpont?
Közte-se nézőpont!

Csak mottó, bármi szó?
Korsó-kő, kotyogó?

Mi rejt, ami felejt?
Hol maga, ha elejt?

Igaz-e, hogy az évek
rendre-egymásba ívek?

És évelőek-e?
--- Végzet növényzete.

Örök kezdetleges!
Honnét és hova lesz?

Ha rákérdeszhető?
Ha csak nem is *elő*?

Ha csak nem is *hova*?
Van középpont-sohá?

Vagy csak lép, tocsogó,
csak láb, lép, csoszogó,

vízen vagy szárazon,
ne úszd meg szárazon!

„Lassan semmit...”

- de pillanat, el is mondom. Vagyis hogy (remekül alszom, ily-oly segítséggel, de) arra ébredtem (és remek, ha a másik növényi szer is elviselhetővé teszi dűlmirigyem működését), ki kell ugranom, ám ez az ugrás nem olyan egyszerű. Tántorogva járok (szesznek ehhez semmi köze), kapaszkodom a lakástereptárgyakba stb., el ne zuhanjak. (Ilyenkor lenne jó, ha jeges járdaszélre kéne lezöttyennem buszlépcsőről, és ha a legalacsonyabbról is!) Na, mindegy, megyek, hát eszembe jut valami. Éji naplómba (kutyánk mellett az előtérben) feljegyzem a félsötétben, tompa grafittal:
„A fixált bizonytalant kerestem, nem a kétes eszközökkel kifejtett bizonyosságot.” Ehhez kellett hetvenkét év. Mármost hogy járásom elhagy, boka- és lábfejközépcsontszerkezetem kontrollálhatatlan meg-megrogy (így menjek át egy úttesten!), járásom, hogy tényleg elhagy, próbálom magyarázni, nem segít, hogy rugózom, lábam „felteszem”, inkább... mi „inkább”, mi ez? Ez ilyen: mintha az iméntiek így íródának: „A kiskészletet iszonyodtam, keservit, nem a kettőt közössel fejtegetett, bizonytalan okságot.” Fejtett bab, kiáltanám még, és elzuhanva alig tudnék megkapaszkodni, könyvpolcot, létrát lerántva. Bokám egy kaleidoszkóp...

Ahogy a régiek...

...tartották: „az égiek”
eleinte beodáznak (odább van még, hogy), még hogy! aztán beidéznek. Nem tudok járni, bokám, mondom, mint egy hallei horoszkóp. Riadtan nézem, azt mondja: „Öcsi, most meghalsz. Pont.” És ez nem az már, hogy pontversek.